

שני נזירים פרק שמיני נזיר

ס.

עין משפט נר מצוה

יב א ב מיי פיי מהל
מיות הליל:
ב א מיי שם הל"ב ד ה ו
ד ו ע"ש כ"מ:

- הגהות התוספות
1. ר"ת קשיא לך. 2. ז"ל
  - ללא משום טיר טמא. וכו'.
  - בס"י. ומימית יעלה עד
  - יתחיל למטמ. נמחק. 3. ז"ל
  - זיאל דשמה. 4. ז"ל
  - דמפתר. 5. ז"ל חיות.
  6. ז"ל שלשים ושמאה.
  7. ז"ל ושמא. 8. ז"ל ושמא.
  9. ז"ל לניירות טומאה.
  10. מיצט ואחד נמחק.
  11. ז"ל ושמא. 12. ז"ל
  13. ז"ל ומוחלט. 14. ז"ל
- יגלה תגלחת שניה.

פי' הרא"ש

אמרת. כמו אמר מר: ר"ש
היא דאמר בפ' התערבות
ובפ' בורא גזרה דמיתו
אשם ומתני ומתני בשלמים
ולא חיישי מה על שטמעת
זמן אכילתו ומביא קדשים
לבית הפסול: הו"א חדא
לספק ספרו וחדא לספק
טומאתו. פי' חטאת העוף
על תגלחת שניה הוי לספק
טומאתו ושל תגלחת
שלישית הוי לספק ימי
טומאתו.

גב' וסני עלה ומגלה ארבע תגלחות. זמירות מועטת משלשים
שלשים וזמירות מרובה משנה לשנה: **תגלחת ראשונה**
מביא זפורין. דהיינו ציפרי מזורע שכתוב בהן ולקח למטהר שתי
זפורים חיות טהורות: **וחטאת העוף.** דקרבן טומאה דנזיר:

עולת בהמה. דקרבן טהרה
דנזירות: **ממה נפשך אי**
ודאי מזורע הוא ולא טמא. זמית
הילכך הא דקא מייתי ציפורים זו
היא חובתו וחסאת העוף דקרבן
טומאה א' זמיר הוי ספק ואולא
לקצורה משום דלימא לאו טמא
מת הוא ולא חזיא להקצרה ועולה
דקמייתי קרבן נדבה דילמא מזורע
הוא ועדין אינו ראי לתגלחת טהרה
דנזירות: **ולגלחו** א' **צחוק שבעה.**
כמשפט של מוחלט שסופר שבעה
ואח"כ מגלח: **אי אפשר דילמא**
לאו מוחלט. ולא טמא הוא והוי
נזיר טהור ורחמנא אמר תער לא
יעבור על ראשו: **ז' ואי לאו**
מזורע ודאי הוא ולא טמא מה הוא.
אלא נזיר טהור לציפורין דקמייתי
לא חיישי דלצבאי קא מיתעבדי ואי
משום חטאת העוף הא קאזולא
לקצורה ועולת בהמה דקמייתי הויא
חובתו: **והא קצעי איסויי אשם.**
מזורע בתגלחת שניה ואשם
במזורע ודאי מעכב צבילתו
דקמייתא לן: **הצב כפרתו אוכל**
בקדשים ואילו צבל הני ארבע
תגלחות אמאי לא תני ליה אשם:
הא מני ר' שמעון היא דאמר מייסי
ומסני. כדאמר' צפרק בתרא דמסכת
נמחות (דף קה.) רבי שמעון אומר
למחרת מביא אשמו ולגו עמו ואומר

אש מזורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואם לאו אשם זה יהא שלימי
נדבה ואותו אשם טעון שחיטה בצפון ומתן צבונות הכא נמי מייסי
אשם מזורע ומתני: **תגלחת ז' ושלישים זפורים אינו צריך.**
להצב כמבדא הציב בתגלחת ראשונה: מאי אית לך למימר
דמיבעיא ליה לאיתויי דילמא מוחלט הוא ולא טמא ותגלחת ראשונה
עלתה לו לימי חלוטו ותגלחת שניה זו היא של ימי ספרו וצריך
להציב קרבן מזורע להכי הוא דאמר דליימי חטאת העוף בתגלחת
שניה ובתגלחת שלישית חזיא לספק חלוטו וחדא לספק טומאה
דנזירות דבתגלחת שניה איכא למימר שמה מוחלט הוא וחסאת
העוף עולה לימי ספרו. וא"ת והא בחטאת בהמה הוא דמיחייב ולא
בחטאת העוף אי לאו דליהוי עני ז' לפי עני חטאת בהמה צרה
על הספק א' לפי שאינה נאכלת מספק והיא לא בתגלחת שנתכפרו
בעליה ומיחסר לאיתויי לפי שאין מביאין קדשים לבית הפסול תקון
ז' רבנן שיהא כותב כל נכסיו לחתים והוי עני ומביא חטאת
העוף הבאה על הספק כדאמר בפ' מי שאמר הריני נזיר (ש"ל
דף כט.) אע"פ שאינה נאכלת וה"ג תני עלה בתוספתא (פ"ו ה"א)
צבריייתא ז' ומפרשינן לה נמי הכי צפרק בתרא דמסכת נדה (דף ע.)
גבי שני מזורעים שנתערבו קרבנותיהם וכו' ואי אמרת דמוחלט
וטמא הוא ופתי תגלחות הראשונות עולות לו לתגלחת חלוטו
וימי ספרו ופתי בתגלחת שניה מיבעי ליה לאיתויי חטאת העוף
במקום חטאת בהמה שהיא מחייב להציב ואידך חטאת העוף
דקמייתי בתגלחת שלישית תיהוי לספק טומאה ועולת בהמה שזו
ושזו תיהוי נדבה ואיכא נמי למימר דלימא לאו מזורע הוא
אלא נזיר טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לתגלחת טומאה דנזיר
ותגלחת שניה ותגלחת טהרה לכך מביא עולת בהמה
דהויא חובתו וחסאת צפרק ובתגלחת רביעית מביא
קרבן טהרה ז' חטאת דבהמה ועולה ושלמים ומתני:

גליון הש"ס
גב' וחטאת העוף כו'
לקבורה. ע' סוף תמורה
במתני:

ה"ג תגלחת ראשונה מביא צפורים. לספק מוחלט אחת
שמוטה ואחת משולחת וחסאת העוף לספק נזיר טמא ועולת
בהמה לספק נזיר טהור ועולת העוף ללא ציפרי דקין נזיר טמא
ק"ל ושמא מספק לא הצריכוהו וכן צריך לומר דשלמים דנזיר
טהור לא הצריכוהו שלא הצריכו

גב' תנא בר"א בניירות מועטת אבל
בניירות בת שנה אוכל בקדשים לאחר שתי
שנים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבע
שנים ותני עלה יומגלח ארבע תגלחות
תגלחת ראשונה מביא צפורים וחסאת העוף
ועולת בהמה שניה מביא חטאת העוף
ועולת בהמה שלישית מביא חטאת העוף
ועולת בהמה רביעית מביא קרבן טהרה:
אמרת תגלחת ראשון מביא וכו' ממה נפשך
שפיר קמייתי דאי ודאי מצורע הוא ולא טמא
הוא ציפורין חובתו וחסאת העוף ספק אולא
לקבורה ועולה הויא נדבה ולגלחו א' תוך שבעה
אי אפשר דלימא לאו מוחלט הוא ורחמנא
אמר יתער לא יעבור על ראשו עד מלאת
ואי לאו מצורע ודאי הוי והוא טמא חטאת
העוף חובתו וציפורין אבראי קא מתעבדין
ולא הוי חולין בעזרה ועולת בהמה הויא נדבה
ואי לאו מצורע הוא ולא טמא הוא ציפורין
אבראי קא מתעבדין חטאת העוף לקבורה
עולת בהמה הויא חובתו והא בעי אשם
רבי שמעון היא א' דאמר מייסי ומתני
תגלחת שניה ושלישית ציפורין לא צריך דהא
עבד מאי איכא דילמא ודאי מוחלט הוא
חדא לספק ספרו וחדא לספק טומאתו
תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ומתני
ואי

מתנה בשלמים חף כי ממעט זמן אכילתו אי לאו מזורע הוא וזבדאי
טמא הוא חטאת העוף חובתו צפורים אבראי ולא הוי חולין בצורה
ועולת בהמה הוי נדבה ואי לאו מזורע הוא ולא טמא הוא צפורים
אבראי קא מתעבדי וחסאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה
היא חובתו: **תגלחת שניה ושלישית צפורים חיים** צביל מוחלט
לא צריך דהא עבד מאי איכא למימר דילמא ודאי מוחלט היה חדא
לספק [ספרו] וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן
טהרה ומתנה: **ספק טמא ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר**
שבעה ימים. כלומר ציזים השמיני ולאחר לאו דוקא שיום ראשון
לניירותו מגלח לחלוטו ויש צמחן לאלו שבעת ימים וציזים [השמיני]
יגלח וציזים השמיני יציב קרבנות מזורע וכו ציזים מותר ללחול
בקדשים ועמה אש היה טמא ודאי יספור ז' ויהא שלישי ח' ויגלח ז'
אבל עתה שהוא ספק דילמא לאו טמא הוא אלא טהור מוחלט ולכך
לגלחו בתוך שלשים אי אפשר דילמא לאו טמא הוא ורחמנא אמר
תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ולכך ימנה שלשים ויום שמיני
עולה לו וציזים שלשים ואחד יגלח דקין כל נזיר שמגלה יום שלשים
ואחד כדאמר בפ' קמח (לעיל דף ה.) הרי ציזים שלשים יגלח תגלחת
שלישית דשמיני נזיר טמא הוא והימים הראשונים יפלו וצריך למנות
שלשים יום עוד וציזים שלשים ואחד יגלח תגלחת נזיר טהור והיינו
דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ששים ושבעה ימים דהיינו
[יום] ס"ח זה הכלל אי אפשר לעשות דין נזירות טומאה ולא נזירות
טהרה עד תום ימי חלוטו ואינו קרוי מחוסר כפורים ליאסר
בקדשים אלא צביל מוחלט שטומאתו מגופו:

מוחלט ספק טמא ודאי אוכל בקדשים אחר שששים
ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר
שבעים וארבעה ימים. מאחר שאינו ודאי מוחלט לא יגלח
שום תגלחת כי אש לוקח ז' אחר הוהא שלישי ח' ומגלח צבילי
וצבילי מביא קרבן חטאת העוף ז' ונזירות ז' טומאה ואי
אפשר לגלח שנית עד שלשים דשמה אינו מוחלט והשמיני יעלה למנין שלשים
הוא והוה להו הנך שני תגלחות לחלוטו והיינו דקאמר אוכל קדשים לאחר שלשים ח'
שלישית דקין נזיר טמא ויום ל"ח יעלה לו למנין ז' וציזים השמיני יתחיל למנות נזירות טהרה: ז'
תגלחת נזיר ליתיה והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא לאחר ע"ד דהיינו יום ע"ה: **טמא ודאי מוחלט**
ימים ושותה יין ומיטמא למתים אחר ארבעה ימים. דמאחר שהוא מוחלט ודאי יום תחילת נזירותו יגלח וציזים שבעה
יגלח וציזים שמיני יציב קרבנות מזורע וכו ציזים מותר ללחול
בקדשים ועמה אש היה טמא ודאי יספור ז' ויהא שלישי ח' ויגלח ז'
אבל עתה שהוא ספק דילמא לאו טמא הוא אלא טהור מוחלט ולכך
לגלחו בתוך שלשים אי אפשר דילמא לאו טמא הוא ורחמנא אמר
תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ולכך ימנה שלשים ויום שמיני
עולה לו וציזים שלשים ואחד יגלח דקין כל נזיר שמגלה יום שלשים
ואחד כדאמר בפ' קמח (לעיל דף ה.) הרי ציזים שלשים יגלח תגלחת
שלישית דשמיני נזיר טמא הוא והימים הראשונים יפלו וצריך למנות
שלשים יום עוד וציזים שלשים ואחד יגלח תגלחת נזיר טהור והיינו
דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ששים ושבעה ימים דהיינו
[יום] ס"ח זה הכלל אי אפשר לעשות דין נזירות טומאה ולא נזירות
טהרה עד תום ימי חלוטו ואינו קרוי מחוסר כפורים ליאסר
בקדשים אלא צביל מוחלט שטומאתו מגופו: